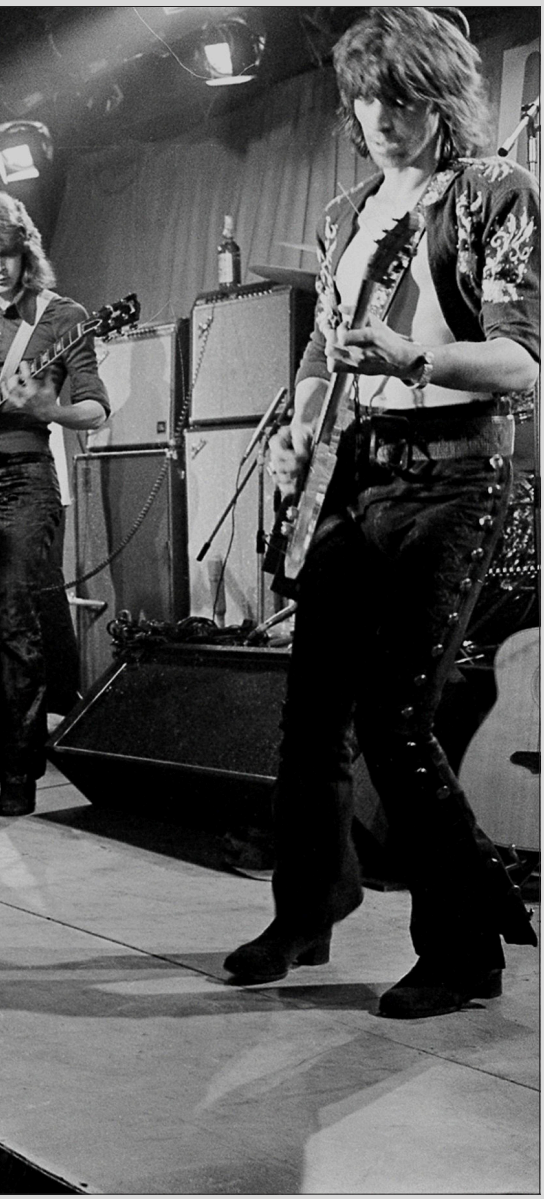

The Rolling Stones på en klubbkonsert på The Marquee i London 26. mars 1971. To låter herfra er med på nye utgaver av «Sticky Fingers», resten kommer på DVD i slutten av måneden.
FOTO: AP/UNIVERSAL

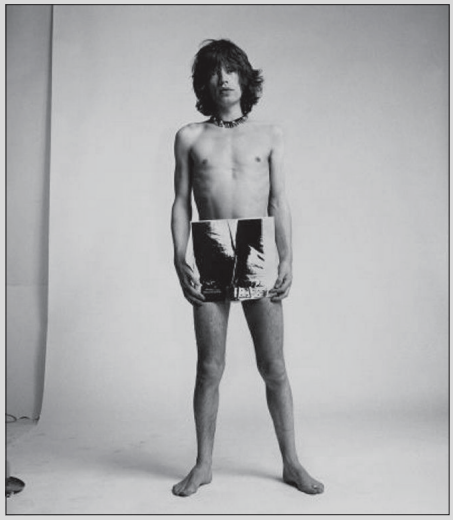

Mick Jagger prøvde virkelig coveret på «Sticky Fingers», visstnok motvillig, men til stor glede for mange.

The Rolling Stones «Sticky Fingers Deluxe Edition» Universal

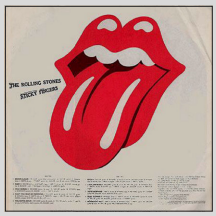

Innerposen til «Sticky Fingers», med den senere så berømte tunga for første gang.

på alle sylindre, som i noen låter høres ut som de sliter med å stå opp, men likevel er skremmende intense. «Sister Morphine» er en marerittaktig lengsel etter en sterkere rus, også en sang som var gitt ut før, av Marianne Faithfull i 1969. Faithfull skulle også bli medkreditert for å ha skrevet sangen i årenes løp. Litt i samme stemning slutter «Sticky Fingers» med «Moonlight Mile», Mick Jaggers rapport fra livet på veien, trøtt og sliten og langt hjemmefra. Som en variasjon av dikteren Robert Frosts «Stopping By Woods On A Snowy Evening», selv om Jaggers linje om «a head full of snow» *kan* ha andre meninger.

Opptakene i Muscle Shoals ble gjort tre dager før den beryktede Altamont-festivalen i 1969, en av de verste dagene i historien om The Rolling Stones. «Sticky Fingers» kom ikke ut før ett og et halvt år senere. At 1970 ble helt uten et nytt album fra gruppa kan kanskje forklares med en setning fra Keith Richards' selvbiografi «Livet»: «Jeg og Gram Parsons gjorde et par forsøk på å nyktre oss opp i denne perioden, uten hell». Richards forteller at de på denne tida prioriterte å spille Mick Taylor ordentlig inn i gruppa, men vier mest plass til sine egne personlige problemer.

Når «Sticky Fingers» er tilbake på plate kommer den med en rekke forskjellige ekstranummer i de mange formatene. Først og fremst en versjon av «Brown Sugar» med Eric Clapton på slidegitar. Her er også fem låter tatt opp på en konsert på The Roundhouse i London i 1971. Noen utgaver har to opptak fra en konsert på The Marquee i 1971, som imidlertid kommer i sin helhet på DVD senere i måneden.

Den største luksusutgaven, i over-tusenlappenklassen har det mest eksklusive bonusmaterialet: CDen «Get Your Leeds Lungs Out», fra en konsert i Leeds før utgivelsen av «Sticky Fingers». Etter en famlende start med «Dead Flowers» får gruppa fyrt seg godt opp, og leverer et sett mange mener er et av de beste som er bevart fra denne tida. I skrivende stund har vi ikke hørt den restaurerte versjonen av denne konserten, men gamle bootleg-opptak har vært mer enn gode nok.

Etter utgivelsen av «Sticky Fingers» flyttet Rolling Stones til Frankrike, av skattemessige grunner. Der lagde de «Exile On Main St.», før de gikk over i en mer forretningsmessig del av virksomheten. Når alt kommer til alt har de ikke gitt ut flere helstøpte album siden. Ikke etter den standarden de selv hadde satt for seg selv, i hvert fall. Spillesuget er der likevel fortsatt. 50 år etter gruppas berømte første besøk i Oslo turnerer The Rolling Stones videre, nå i USA, på noe som heter «The Zip Code Tour». Som også er en referanse til glidelåsen på «Sticky Fingers». På en klubbkonsert i Hollywood forleden spilte de albumet i sin helhet. Noe «Sticky Fingers» fortsatt tåler svært godt.

geir.rakvaag@dagsavisen.no

GEIR RAKVAAG
Journalist i kulturavdelingen
Twitter: @GeirRakvaag

KLASSISK

KJELL HILLVEG
Spaltist
killveg@gmail.com

En juvel av en CD

Duo Brilliante
Verker av Bottesini, Svendsen, Borgstrøm m.fl. Arvid Engegård, fiolin Knut Erik Sundquist, kontrabass KORK. Terje Boye Hansen, dirigent
LAWO LWC 1080 (CD)

Ukens utvalgte er så rykende fersk, at den knapt kan ha rukket ut på markedet ennå. En uvant situasjon, kanskje, siden spaltisten i det siste har vært opptatt av store samlinger av gamle gjenutgivelser.

Duo Brilliante kaller de seg. To av våre største begavelser på sine respektive instrumenter. De to kompisene fra nord, fiolinist Arvid Engegård og kontrabassist Knut Erik Sundquist. To skikkelige musikalske rabagaster. Mitt første møte med sistnevnte var på kammermusikkfesten i Risør for rundt femten år siden. Med en hårlugg som egentlig var i veien for den estetiske nytelsen, men som tydelig var en del av et musikalsk engasjement som hørte med til den kunstneriske helheten. 100 prosent dynamitt, tør jeg kalle opplevelsen. Den første herren traff jeg via en innspilling av Mozarts «Haffnerserenade». Innspilt med orkesteret fra Mozarteum i Salzburg. Med en rondo, som er noe av det mest sprudlende som stammer fra geniets notepenn. Engegårds spill sto, etter min mening, ikke tilbake for min favoritt Mozarttolker: Arthur Grumiaux.

Nå har de to gutta slått seg sammen, og presenterer seg mer som solister. Herr Sundquist har riktignok tidligere laget en CD med stor bravur, som helt og holdent er tilegnet verker av Giovanni Bottesini. Kontrabassens Paganini. Mens Engegård kjenner det musikkelskende publikum kanskje mest som leder av den usedvanlig begavede strykekvartetten som bærer hans navn. Men hovedideen har tydelig vært sammen å få spille inn Bottesinis herlige «Gran Duo Concertante». Og det er med stor entusiasme jeg kan melde at ideen med å engasjere hele Norges «KORK», viser seg å ha vært svært vellykket. Ikke minst takket være mannen som «vifter» med takstokken.

Terje Boye Hansen. Doldisen som må være en av Norges mest undervurderte musikere, men som, opp gjennom årene, har gitt meg så mange fabelaktige opplevelser. Han som aldri har fått den oppmerksomhet han fortjener. Han er den fødte akkompagnatør. Lydhør, engasjert og hele tiden solistenes «beste venn».Utgivelsen starter med at Engegård spiller en Wieniawski polonese. Kanskje ikke helt i Heifetzklasse når det gjelder det overlegent virtuose, men med en lysende tone som er både besettende og betakende. Og det betegner også hans spill gjennom hele seansen. Ikke minst i Johan Svendsens berømte romanse. En behagelig ny overraskelse er Hjalmar Borgstrøms helt ukjente komposisjon av samme navn. Hvorfor er ikke den like kjent. Kanskje kan den bli det nå.

Sundquist boltrer seg på sin bass. Først i Bottesinis «Alla Mendelssohn». Med noen overlegne hyperkontrollerte lange syngende linjer, og en lekende letthet i strøket. Noe som også slår ut i full blomst, i suverent samspill med Engegård i utgivelsens «hovedverk» Bottesinis «Gran Duo Concertante». Et overskuddsverk av de sjeldne. Og musikerne bobler over av musikantisk spilleglede. Her er suverene tempooverganger, avslappede glidende fraseringer, som om de befinner seg på en bred elv. Der man nyter natur og tilværelse i n'te potens.

Med andre ord: Ikke bare blott til lyst, men du verden hvilke glede spaltisten har hatt ved gjentatte gjennomhøringer.